

vabi v svojo štacuno; — in če ptujec v štacuno pride, se mu postrežno pokaže vse, česar želi viditi, in se mu pové cena; če pa zbiraš in nič ne zbereš, ni štacunar celó nič nejevoljen, spravi blago spet na svoje mesto in ti ne zine kar besedice ne.

Tudi tega ni na Turškem, da bi štacunar štacunarju kupce jemal; če imata soseda popolnoma enako blago, in kupec stopi v štacuno in baranta, pa ničesa ne kupi — bo sosadni štacunar mirno stal v svoji štacuni, in ne da bi te vabil ali ti le z očesom mignil, da imaš priti k njemu kupovat.

Tista znana lenoba, ki je značaj turškega naroda, je menda vzrok tudi ti nemarnosti tergovski; Turk pravi: če mu je osoda namenila kupca, bo prišel; če mu ga ni namenila, ga ne bo.

Novičar iz austrijskih krajev.

Iz Križne gore na Notrajskem 12. listop. (Žalostna prigodba, mila prošnja in še nekaj.) Zvečer ob 9. uri 9. t. m. sem bil priča strašnega ognja, ki je na Bločicah, neki vasi grahovske podfare v Cerknjski tehantli tri četertinke ure na polnočni strani Križnogore, enajsterim posestnikom hiše v žalostno razvaline in njih pridelke v pepél spreminil. K sreči pa se je na Križnogori kmali zapazil ondodni ogenj, ki je hipoma od severne strani cerkev na gori tako razsvetlil, da bi se lahko slehern napis na zidu bil razločno bral. Plat zvoná na dobro glasen zvon iz obližja staroterške in bloške župnije v temni noči obilno množico v pomoč skliče, kamor se urno tudi g. okrajni predstojnik iz Loža po kaj nezložni poti z žandarmi vred podá. Ljudje so res marljivo delali in mokre plahte po strehah pogrinjali, al studenec je le prepičlo vode iz sebe poganjal, sicer bi se bilo še kaj več otélo. Hvala Bogu! da ni vetra bilo, sicer bi vsa človeška pomoč ne bila piškovega lesnjeka vredna bila. Pričetek ognja je bil v nekem hlevu na sredi vasi, in berž ko ne se je tukaj, kakor se tudi drugod pogostoma primerja, iz presladke pipe prebritki pelin izcimil, zakaj pogostoma vidimo zarobljence v hlevu tobak piti, kjer stelje ali senó premetujejo ali pa živini kladejo; oni morajo lulo v ustih imeti, kakor da bi jim bila k ustam prirašena!

Če pomislimo, da ravno v tej vasi pred dvema letoma zavolj hude toče se ni bila od serpa rija oderznila, in da je cep tisto jesen bil na „pika pok“ pozabil, — da tudi nihče zdaj ni bil toliko razumen svojega pohištva škode ognja zavarovati; — če dalje prevdarjamo delo, potroške in gradivje, ki je za kmetijsko hiševanje potrebno, in da se v gojzd semtertje gredé celi dragi dan zgubi; — če pomislimo koliko so se siromaki čez leto potili in vpirali, da bi saj čez zimo pri gorki peči s svojimi otročiči pičle pridelke mirno vživali, in ravno zdaj, ko nemila zima serdito na vrata terka — ravno zdaj v tej tužni dóbi jim peč službo odpové, shranjeni pridelki se jim razkadijo in strehe se jim razpepelé, in oni so primorani pri usmiljenih revnih sosedah za-se in za živino prenočiša iskati! Kdo ne spozná, da je njih stan revniši memo tistih, ki so navajeni od hiše do hiše živeža prositi? Nepotrebno bi tedaj bilo o takih okolišinah nesrečne siromake miloserčnim dobrotnikom na dolgo in široko priporočevati, ker sami vejo, da, kdor takemu revežu kaj pomaga, je svoj milodar v neizrečeno potrebne roke položil in naložil na obresti, ki jih nebeški Oče stotero povrača!

Če popis ta naklone ubogim siromakom tù in tam kako milošnjo, naj se pošlje na g. podfajmoštra v Grahovo, ali pa na gosp. tehanta v Cerknico. Nadjam

se pa tudi, da vredništvo „Novíc“, ki se je dosihdób v enakih nesrečah vedno bratoljubno obnašalo, bo tudi tukej sprejemo milodarov svoje usmiljenje do nesrečnih revežev skazalo *). (Konec sledí.)

Novičar iz mnogih krajev.

V sredo (16. dan t. m.) se je začela vožnja po dunajsko-ljubljanski železnici po novem vožnem redu, v katerem je čas odhoda in prihoda nekoliko drugačen. — Te dni so bili zametisnega na severni železnici toliki, da vozovi niso mogli naprej. — Iz žitnega cenovnika, ki smo ga 4. dan t. m. iz vsih krajev našega cesarstva v roke dobili, se očituje, da je bila pšenica v zgornji Austrii: v Gmundnu, Welsu in Salcburgu (po 8 fl. 37 kr. vagán) naj dražja, v Černovici (v Bukovini), kjer je vagán le 3 fl. 34 kr. veljal, pa naj bolj po ceni. — Zdej še le zvémó, zakaj so lojene sveče tudi pri nas zmiraj dražji, čeravno je domačega loja za naše potrebe zadosti; — veliki svečarji na Dunaji in fabrike Apolonovih in Milinih sveč, ki so poprej iz Odeserusskega loja dobivale, ga ne dobivajo od tod, kar vojska terpi, nič več, in ga kupujejo zdaj v Ljubljani, Gradcu, Celovcu in kjerkoli ga dobiti zamorejo, tako pa nam podražujejo ceno. Tudi vožnjo prešičev iz Ogerskega na Nemško bomo čutili v dražji ceni. — Na prošnjo avstrijskega konsula v Bukureštu je Omer-paša dovolil, da se smé iz Valahije ječmen skozi en mesec, pšenica skozi 3 mesce in pol, koruza pa skozi 6 mescev v naše cesarstvo voziti. — V Pöchlarnu so te dni čudažandarji zasledili grozovito hudodelstvo: neki sedlár je imel skozi 13 let iz še neznanih vzrokov svoje lastno hčer (zdaj 35 let staro) v kleti (keldru) zaperto. Sodnija preiskuje zdaj to hudodelstvo. — Zadnjikrat omenjena novica od hude bitve pred Sevastopoljem 5. dan t. m. je poterjena od vsih strani. Ko so namreč Rusi zvedili, da se zedinjena armada pripravlja z naskokom vzeti Sevastopolj, so planili z močjo 65.000 vojakov nad angleško armado, ki se je sili umakovala, kar je mogla, dokler ji ni prišla francoska armada na pomoč. Bitva je bila strašna in je 7 ur terpela; pri rusovski armadi sta bila tudi cesareviča Mihael in Nikolaj pričjoča. Padlo jih je na vseh straneh sila veliko; Rusi so sovražniku veliko topov zabili. Čeravno so mogli Rusi nazadnje bežati, vendar tudi zedinjena armada ni ničesa opravila, ker ji je naskok na terdnjavo, ki ga je nek general Canrobert v tem veleval, spodletel. Zdaj zedinjena armada spet obleguje Sevastopolj, in, kakor ravno zvémó iz rusovskih novíc, ki so došle na Dunaj, se ni do 8. t. m. nič posebnega zgodilo pred Sevastopoljem. — Cesar Napoleon je ves osupnjen, ker mu ne gré vojska v Krimu po volji, in bo poslal novih 50.000 vojakov tje; angleška vlada bo polovico stroškov te nove armade prevzela. Razun 1 regimenta bo francoska armada tudi Rim zapustila in na Turško šla. Pa tudi Rusi dobivajo neprenehoma pomoč čez Pererekop. — Hospodar Moldavije knez Ghika je bil 9. t. m. v Jašu prijazno sprejeman. — Sliši se, da se boste avstrijska in pruska vlada porazumele. — „Serb. Dn.“ piše, da je v Zemun došlo 106 Černogorcov, ki se bojo preselili v Serbijo.

*) Iz serca rado bo vredništvo prejemale milodare tudi za uboge pogorelce na Bločicah. Bog daj, da bi obilni bili! Nadloge so zdaj že tako velike — kaj pa še le, kadar ogenj siromakom še tisto trohico živeža vzame, ki so jo imeli, in jim še kota ne pusti, da bi poterto svoje truplo zamogli položiti pod streho. Naj se tedaj usmili in pride na pomoč, kdor more!

Vred.

Današnjemu listu je pridjana 22. pòla „občne zgodovine“.

Odgovorni vrednik: Dr. Janex Bleiweis.

— Natiskar in založnik: Jožef Blaznik.